

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: De Udøbte

Citation: Blicher, Steen Steensen: "De Udøbte", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 305. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-workid77560/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

De Udøbte

Fortælling i Billeder.

Første Billede

En sandig Vej, gennem en skaldet Hede. Ved Vejen sees et Mandfolk og et Kvindfolk ilav med at bytte Kjeppene. „Kaste Kjeppene“ hedder det egentlig, hvoraf vi kunne derivere og udryde Skjældsordet „Kastekjeppene.“

„De gifte sig da, disse to Kjeltringfolk?“ Ja, paa en Maade: de tro-love sig; hvilket Gjærningsord kommer af „Tro“ og „love“ – skikkelige Folk bruge ikke længer denne Ceremonie, undtagen forsaavidt at de, under fire Øjne, bytte Hjerter. Men, Bytte er Bedrag – sommetider; og indseer een af Contrahenterne saadant itide, nemlig før de bytte Hænder, og Præsten lægger sin Haand paa, saa lade de Handelen gaae ind igjen. Er denne engang lovformelig sluttet, er der mange Omstændigheder ved at faae den til at gaae tilbage; men hine Naturmennesker have i saa Fald intet Andet at gjøre, end at ombytte Kjeppene – det er snart bestilt.

Her ved den anden Side staae to Smaadrenge, hver med et Stykke Brød i den ene Haand og en Nallik Ost i den anden, og see nedad paa Noget imellem dem – hvad ligger der? – Et Kvindfolk! mon hun sover? eller er hensovet? maaskee bragt i den stedse vedvarende Ro ved Hjælp af hine to dygtige Kjeppene?

Meget muligt! Jeg har seet det Ansigt før etsteds. – Rigtigt! Hun har været denne Rejsendes „Maje“*, og ved ham, eller under hans Auspicer, Moder til de to „Grumslinger“, som glemme at „bytte“**, før at se paa „Madrum“***.

De stirre saa forundrede paa Liget – de begribe ikke, hvad det skal

* Tøs, eller Kjæreste.

** spise.

*** Moder.

St. St. Blicher

betyde, at hun er saa rolig, saa taus – det var hun aldrig før. De smaa Stædler vide vel neppe, hvad det er at døe, ligesaa lidt som, hvad det er at leve. De, mine Herrer og Damer, forstaae det nok, for De har Levemaade, god Levemaade. Hiint Krams Levemaade er derimod saare tarvelig, og indskrænker sig til „Pultes“*, „Blankes“** og deslige bondeagtige Levemidler.

„Hvilken Levevej“, ville De vel spørge, „have da disse arme Mennesker?“

Landevej – Højstærede! tilligemed Sideveje. De sidste følge de almindeligst; og ligesaa maae vi Andre jo gjøre, for at naae Landevejene.

„Der sidde kjønne Ansigter paa disse Smaakraber.“

Aa ja! men Ansigter forandre sig: om nogle Aar blive de ukjendelige. Skulde vi hen i Tiden træffe dem igjen, ville De sande mine Ord.

Andet Billede

„Her er vi da fri for Lyng og Natmændsfolk – vi har Skov og honette Folk – Grønt for Sort – fine Klæder for grovt Vadmel – det er noget Andet.“

Maae jeg ha' den Fornøjelse at indføre Dem i Selskabet: Justitsraad *Blad!* Fru *Blad!* Frøken *Blad!* Polytechnisk Candidat Hr. *Blad!* Hr. *Kvist!* Hr. *Pind!* Hr. *Grøn!* Jomfrue *Knop!* Den sidste maa jeg især gjøre Dem opmærksom paa – det er en Rosenknop, lige i Udspring. Hvem, tænker De vel, skal plukke denne nydelige Blomst? Ja gjæ: engang! Han er virkelig her tilstæde. Candidaten har nylig faaet Løfte paa et taaleligt Kald, og da Jomfrue *Knop!* er en temmelig rig Pige, saa var det for ham et meger anstændigt Partie; han behøver Penge til Bosættelse og til at sætte Marken i Drift; og naar han desforuden fik en smuk Kone – samme Mening tiltræder ogsaa de tre andre Herrer, Notabene: for eget Vedkommende hver især.

Hr. *Kvist!* er formuende Particulier – det kan De see paa ham – men at han vil ydermere begrunde sin Forfatning, det kan Ingen tage op i nogen ond Mening.

* Grød.

** Bændeviin.

De Udøbte

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

Hr. *Pind* er en lægevidenskabelig Mand, søger fast Ansættelse, og paavirket af den Formening: at Penge regjerer Verden, stræber han at forhverve sig denne jordiske Almagt.

Hr. *Green* er Landmand, har kjøbt for dyrt; vilde nødig sælge, eller lade sælge, iler derfor efter at komme til at sidde baade fast og behageligt, deri kan Ingen fortænke ham.

Jeg har viist Tilskuerne Herskabet. Jeg veed ikke, om de ville kaste et flygtrigt Blik paa Kudsken og Tjeneren.

Den første staaer baghenne og giver Hestene Brød: det er en net Karl, den samme. Tjeneren her nærmere er fuldkommen saa kjøn – Jomfrue *Knop* seer virkelig paa En af dem; hvilken er uvist, da de staae i en lige Linie ud fra hende. Maaskee giver hun Tjeneren en Befaling, og i saa Fald maa hun jo see paa den, hun tiltaler. Thi, at hun, den smukke, pene, vistnok velopdragne Pige skulde – Nej, det vilde være altfor galt: en Natmand! Thi jeg maa sige Dem: disse to Tjenesteryende ere de selvsamme Kjeltringunger, vi saae før derude paa Heden. Da den følesløse Fader med hans nye Maje havde sneget sig fra dem, medens de vare faldne isøvn ved den døde Moder, kommer en fornem Mand kjørende ad Vejen, studser og standser, og indbyder Drengene til at følge med sig, hvorpaa de ikke betænkte sig længe. Da Herren havde gjort Melding om Liget, fortsatte han sin Rejse til Hovedstaden. Bemeldte Herre var – for et Par Aar siden er han ved Døden

St. St. Blicher

afgaaet – Broder til herværende Justitsraad Blad. Han holdt Drengene i Skole; men med Lærdommen gik det trykkent, for disse Naturmennesker havde – ligesom hele Slægten – en naturlig Modbydelighed for Skolestøvet. Med Taalmodighed bragtes de dog saavidt, at de langt om længe kunde confirmeres. Men uheldigvis kunde de ingen Daabsarrestere fremvise. Deres Velgjører forstod dog at mæge det saaledes, at Præsten alligevel tillod dem at bekræfte den Daabspagt, som aldrig var indgaaet. Kort efter døde Velgjøreren, og den efterlevende Broder tog Confirmanterne i sin Tjeneste.

Tredie Billede

„Hvad skal vel det forestille? Tvende Herrer – eller hvad de nu er – paa en Steenbænk, med Armene overkøts og Benene overkors – og saa?”

Min skjøne Dame! Tag mig ikke unaadigt op, at jeg gjør Dem opmærksom paa dette Deres „og saa?” Det er en Fordring paa Fremtiden, som denne aldrig accepterer. Jeg fortænker Dem ikke i, at De gjør den; det gjør alle Mennesker; men alle saadanne Fordringer høre til de usikre; de staae meget dybt under Ryttervexler; de kunne aldrig naae al pari – jeg beer om Forladelse, at jeg taler saa contoisk!

De ønsker at underrettes om Betydningen af dette Malerie? Deri kan jeg tjene Dem; men for Besvarelsen af „hvad saa?” maa De have mig undskyløt indtil videre.

Disse to Herrer, som De er saa artig at kalde dem, ere den Kusk og den Tjener, De saae i Slottenlund. Men nu ere de i en anden Stilling.

Seer De: Hr. Justitsraad Blad havde det Uheld at vælte paa Hjemvejen. Kudsken fik Skylden derfor, uagtet han gav Hestene Skylden, og blev strax afskediget. Det Ubehageligste ved dette Tilfælde var, at Hr. Justitsraaden fik et Stød saa slemt, at det blev hans Død. Enken, seer De, indskrænkede sig, som Ingen kan fortænke hende i, og solgte Hestene, Vognene, med hvad dertil hørte. Tjeneren vilde hun beholde; men han vilde ikke blive; for da Broderen skulde væk, saa vilde han med, for ikke at skilles fra ham.

Det var broderligt handlet – mener De. Ak ja! deri gi'er jeg Dem fuldkommen Rer; men De maa godhedsfuld undskylde, at jeg er af en modsat Mening; havde han blevet i sin Tjeneste, kunde han have understøttet Broderen, indtil denne fik sig een igjen. Nu see vi

De Udøbte

Følgerne. Før vare de velforsynede baade med Klæder og med Linned; siden har de maattet feje ud et Stykke efter det andet, og har ikke stort mere tilbage, end hvad De her see dem i. Først drev de et Par Maaneder omkring tjenesteløse, fordi de absolut vilde være paa eet Sted, og saadan en Dobbeltplads er ikke hver Dag paa rege Haand.

Nu, saa blev dog een aabnet for dem, og det hos den rige Kammerraad *Knop* – netop Jomfru *Knops* Fader, hende De veed nok.

„Hille den Skamfærd! det har dog været Een af disse Prævelqvantere^{*}), om ikke dem begge, hun keeg efter paa Skovturen.”

Det maa jeg fortælle dem; for det er løjerligt nok paa en Maade. Jomfrue *Knop* saae altfor tidt paa den Tjener; hun tænkte langt tiere og langt længere paa ham, det er: hun forelskede sig i ham. Dertil mærkede han ikke noget; for saae han ogsaa ved Lejlighed flygtigt paa hende, saae han hende aldrig lige i Øinene; og det er just i „Oklingerne”^{**}, hvor saadan noget kan sees. Men fra dem gaaer det ogsaa til „Murrissen”^{***}, først med Smil og siden med Ord; saa gik det og her.

Mads (den lykkelige Tjener) gaaer en Dag ud i Strøden til Bro’r *Las*, og siger: „Jomfruen vil være godevenner med mig, ligesom Pigen er det med dig; hvortil linge kan det holde sammen? Der kan vel aldrig bli’ Andet end bar Ganterie.”

„*Mads*” siger Kudsken, „med Tøsen og mig er det forbi; hun er „grumslinglakt”[†]; men jeg er ikke „Padrum”^{††} til Ungen; det har hendes forrige Kjæreste selv sagt mig, for han vil heller ikke vide meer af hende. Men nu vil Jomfruen ogsaa fav med mig; saa Du nu kan vide, hvordan hun mener det med os begge. Det kunde være, hvad det var; men vi To om Een, det er den Ene formange. Jeg vil ikke gaae dig ivejen.”

„Jeg ikke heller dig. Hør *Las*! er du ikke keed af det Liv, vi lever herinde?”

* Egentlig Smuktalende, det Navn, Natmændsfolkene give sig selv indbyrdes.

** Øjnene.

*** Ganterie, Kyssen.

† Frugtsommelig.

†† Fader.

St. St. Blicher

„Det er ikke saa farligt langt fra. Jeg gad hellere „skoje omher“, derovre i Jylland, som vi gjorde i vore Drengenaar.”

„Jeg med. Nu maae vi alligevel blive her til vi have faaet vor Løn; den Dag er snart forhaanden. Saa kan vi see at fortjene noget mere til i Vinter ved Arbejde, efter vort eget Behag, istedetfor at være Bindehund; og til Foraaret rejse vi.”

„Saaan skal det være! Og saa kjøbe eller bygge vi et Huus, hvor vi kan have Ly om Vinteren. Og forresten leve vi som vi selv vil, og ikke under Nogens Commando. Ud paa Heden.”

„Ud paa Heden!”

Ja naar? Skibsfarten er aabnet; men I have Intet at betale Overfarten med; ved at sjoue faae I neppe nok det, I kunne æde – og hvad saa?

Fjerde Billede

„Uha! det er en Kirkegaard!”

Ja min Bedste! Det er Lokalet, det store Pjaltensborg, hvor vi alle efterhaanden flytte ind, boc sammesteds i Enighed og Rolighed, som ikke forstyrres af nogen Flyttedags Hurlumhej, indtil Ejeren den sidste Flyttedag siger os op allesammen paa ecngang, og lader os flytte til et rummeligere og smukkere Lokale. Dette her er temmelig indskrænket, og man maae undvære Lys og Varme – det gjør man ogsaa paa der lille Pjaltensborg i den Store Stad Kjøbenhavn. Denne er ellers ingen stor By: sikke smukke Skildter over disse Smaahuse! de ere langt smukkere end selve Husene; og mange af dem have kostet langt meer, end disse med hele Meublementet, der virkelig ikke bestaaer af meer end en Kiste.

„See! der staae to Graverkarle i fuldt Arbejde – deres Ansigter komme mig bekjendte for.”

Det er saamæn dem, De for ikke længe siden saae paa Steenbænken i moderne sorte Klæder, som dog begyndte at see lidt afslipte ud. Uden at have grebet til Tyverie eller Betlerie, havde de det Held, at faae Arbejde hos en Graver – som De seer. Det Fag, i hvilket de nu ere ansatte, har sin meger alvorlige Side: naar man seer, der kastes Grav til andre, kan man let komme i Tanker om sin egen; og det leder til allehaande Betragtninger, der staae i Modsætning til Livets mangehaande Glæder. Under dette Synspunkt ere Graverne lykkeligere

De Udøbte

end andre Mennesker; thi ved deres daglige Haandtering blive de snart ligegyldige ved Død og Grav og saa videre. De kunne opkaste fortorrede Hovedskaller, uden det skal falde dem ind, at deres egne ville have samme Skjæbne.

„Hvem mon nu skal i den Grav? Mon det er Nogen, som jeg kjender?“

Jo De gjør; det er ingen Anden end Jomfrue *Knop*.

„Herre Gud! den smukke Pige! Ih! er hun død?“

Ja saamænd er hun saa; derfor er det, hun skal begraves.

„Hvad mon hun er død af?“

Jeg har hørt, at det var af Tæring.

„Det kan være troeligt – To paa eengang – hm, hm, hm: – Jomfrue *Knop* – og at just disse To skulde komme til at kaste hendes Grav!“

Det maae De nok sige.

Femte Billede

„Et Skib i Havsnød!“

Det er paa Østkysten af Sønderjylland, samme Galliase strander. Den har hugget en tyve tredive Favne ude. Søfolkene ere ved at hive Baaden ud i Læsiden. Det blæser alvorligt. En Bræksøe krummer sig højt over Rælingen; den kan gjøre reent Bord, den! Bare de stakkels Mennesker kan svømme! Dog, det er ikke umuligt, at Baaden kan bjerge dem.

„Jeg skal ikke nægte, de befinde sig i en meget kritisk Stilling.“

Forfatning, borde De sige; thi her kan ikke være Tale om Nøget, der betyder stille; tværtimod seer man grandgivelig Bevægelse, voldsom Bevægelse i alle disse Kroppe, og i Sindene er der vist heller ikke synderligt stille. Captainen – for det maa være ham – er i stærk Affect. Vel see vi ikke hans Ansigt, eftersom han vender os Ryggen til; men hans ene Arm er udstrakt mod Baaden, alle fem Fingre vidt udspilede, den anden mod to Mænd i graabrune Klæder, af hvilke den Enc holder fat om et Toug, den Anden i ham igjen, – det er, min sandten, Graverkarlene.

„Hvad siger han til dem?“

Han raaber: „Baaden kan ikke bære floor end den Enc af jer. Hvem af jer vil med? Kom! det skal være strax!“

„Hvad svare de To dertil?“

St. St. Blicher

Den Ene svarer: „Kan *Las* ikke komme i, saa vil jeg ikke heller. Den Anden siger: „Skaal *Mads* blive her tilbage, saa bliver jeg ogsaa.”

„Hvad siger saa Captainen?”

Han siger: „Rend saa til Helvede begge To!”

„Det er ikke kjønt sagt af Captajnen.”

Ikke ret kjønt; men det er ikke ilde meent – Sømandssprog; desuden er det meget tilgiveligt, om En ikke vejer sine Ord under saadanne Omstændigheder.

„Skal de da nu drukne?”

Det vil Tiden vise.

„Der er rigtig noget Rørende i disse to Strubejseres indbyrdes Sammenhængenhed; hvorvel det dog neppe er andet end blindt Instinct; thi moralske Grundsætninger er ikke at vente hos slige Folk.”

Hvor skulde de ogsaa have dem fra? Fra *Balles* Lærebog? Den gjælder ikke længere, end til man er confirmeret. Moral behøver man desuden ikke meget af i det virkelige Liv: de Tilfælde, hvor man skal spørge den tilraads, forekomme yderst sjelden, som vel er.

Sjette Billede

„Saa! igjen den fæle Lyng – det er vel Alheden, kan jeg tænke.”

Nej, min Naadigel! det er Lyncborgheden.

„Hvad! er der Ild i den?”

Javell! men det er ikke løs Ild; denne er indskrænket til en Suppegryde og til at varme dem, der skulle tømme den.

„Dem, der sidde omkring den?”

Følger af sig selv.

„Hvad er det for Mennesker? Røvere?”

Ikke saa egenlig; de bruge ikke Vold, men List alene. Hvad de f. Ex. her have paa Ilden, er Kroppene af to knebue, fede Huusharer – paa vi andre vort Sprog: Katte – har De Lyst at lange til med?

„Fy! det er jo ækelt!”

Efter Deres forfinede Smag – maaskee De hellere vil dandse med dem, naar Gryden er tømt? Hine unge Piger ere udmærkede Dandserinder, uovertreffelige i erotisk Mimik. Dog slige har De vel før seet paa en eller anden Skueplads, hvor den plastiske Natur endnu tydeligere viser sine Frembringelser – uden flere Omsvøb! De finder:

De Udøbte

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

her en Natlejr af Zigeunere, hiint store Natmandsfolk, som herinde kaldtes Taterne.

„Naa; men hvad komme de vore Udøbte ved?”

Vore Udøbte komme *dem* ved – der sidde de jo med begge Bayaderer imellem sig. Det har gaaet dem underligt – hvad jeg vilde sige: de have gaaet underligt, siden vi forlode dem paa Skiber, som forgiik.

Paa Sønderjyllands Hederyg træffe de paa en lille Karavane af deres eget Folk, som agtede at gjøre en Pillegriimsrejse til „Blaamati-ai**”, og længere, om det kunde byde sig. At de sloge sig til dette

*) Preussen.

St. St. Blicher

Selskab, dertil bidrog først og fremmest to unge og smukke „Diller“, som hørte til samme. De vare meer efter vore Prævikvanteres Smag end den fine Jomfrue *Knop*, og bleve de snart enige med dem om at indgaae, hvad vi moralske Mennesker kalde vilde Ægteskaber. Disse skjøre Baand holdt endda sammen en Maanedstid. Da blev Rejseselskabet uheldigviis overrumplet af en Commando Soldater, hvis Anfører just var Hverveofficer. Han lod alle de Andre løbe, men holdt fast paa de to velvoxne Karle, der baade ved Penge og ved Trudsel lode sig formaae til at ombytte den graa Kjole med en blaa. Det Liv, de nu maatte føre, var intet mindre end frit. Ikke sært, at de kede sig og toge Permission af sig selv. Hændelsen bragte dem i det Selskab, hvor vi nu finde dem, og hvor de slet ikke kede sig. Men hvorlænge vil det vare? Opdages og gribes de, saa ville de, uden kedsommelig Proces, strax blive hængte; thi Blaamatini har Krig, og er ikke tjent med at holde Krigsfolk, der løbe væk, istedet for at staae og lade sig skyde.

„Saa græmme deres brune Kjerester sig til Døde.“

Nej de gjør ikke.

Syvende Billede

Dette seer heelt martialsk ud! En tredobbelt Kreds af Soldater, med skuldrede Geværer og Bayonetter ovenpaa dem; midt i Kredsen en Tromme, og ovenpaa den to Tærninger, som vise Esser alle.

„Man spiller?“

Ja! *Laz* og *Mads* spille Hazardspil, og det under den militære Øvrigheds Øjne og Auspicier. Det er højt Spil, man seer det paa de blege Ansigter og disses fortrukne Muskler. To Officerer staae her og passe paa, at det gaaer ædligt til.

„Hvad spille de om? om Penge vel?“

Aa nej! de spille om Slentringer, om Liv og Død. Ovenover baghen sees –

„Et Gymnastikapparat!“

Om De saa behager! det er ellers en Galge, hvori den skal dingle, som slaar laveste Øjne.

„Det er et Satans Spil!“

Om De saa vil. De maa ellers paa ingen Maade troe, at vore to Helte ere forfaldne til Spil! tværtimod, det er meget imod deres

De Udøbte

Villie, at de her sætte Livet paa et Tærningkast; de vare deserterede og bleve antraperede. For saadant Frihedssind har de jo begge fortjent Døden; men den commanderende General, Prinds – hans Navn vil nu ikke falde mig ind – han har ved denne Casus følt – Prindsen har ogsaa Følelser, min Rare! – følt en Slags Medlidenhed, og har derfor besluttet at bevare for Armeen den ene af disse to smukke Soldater. Spilledjæveln vil derimod have begge Sjælene – ulykkeligviis: de slaae begge Esser alle. Hvad er derved at gjøre?

„Slaae om igjen!” befaler Hans Durchlauchtighed.

„Hr. General!” siger *Mads*, „jeg slaar ikke mere; men, om De behager, kan De jo lade os hænge begge To; for skal *Læs* hænges, saa gider jeg ikke være ene tilbage.”

Prindsen snurrer sig engang omkring og raaber: „Gaae saa Fanden i Vold begge To! Her har I Spillepenge til!”

Dermed slænger han to Frederiksdorer paa Trommen. De klinge langt anderledes end Tærningerne.

Pil nu af! I Kjeltringer! og spil aldrig mere!

Ottende Billede

Længst borte har vi Bakker – ikke lyngklædte, men tækkede med Græs og Korn; heelt til Venstre det romantiske Asmildkloster op over sin unge frodige Skovhave; til Høire den Mølle, som har Navn og Gavn af Aal; her indenfor den blanke Sø; nærmest ved en Tørvemose – saadan en maa ikke mangle i et jydsk Tableau. Der er en grumme Hob Mennesker i denne Mose: de skjære Tørv, trille ud, lægge hen, rejse, stakke.

„Det maa være en farlig rig Husbond, der paa eengang kan koste og lønne saa mange Folk.”

Løn faae de ikke, men alene Kost og Klæder – ja, ja! det tager med sig; men Husbonden er og saa velhavende, at han er krediteret for over hundrede Millioner – det en nemlig ingen Anden end Hr. Staten, og disse Tjenestefolk ere Tugthuusfanger. Først for ere *Læs* og *Mads* ved at sætte en Skrue.

„Er de nu i Tugthuset?”

Aa ja! men som ærlige Kjeltringer, blot for Løsgængerie. De bleve forloden fangede paa en Klapjagt, der var anstillet efter løse Mennesker. *Mads* kunde have smuttet bagud; men det vilde han ikke, som

St. St. Blicher

jeg nu skal tage mig den Frihed at fortælle Dem. Han, saavel som det hele øvrige Vildt, vidste meget godt iforvejen, naar Jagten skulde holdes, og havde derfor absenteret sig fra deres Kjeltringherberge og spredt sig omkring i den frie Luft. Een af dem, der førte Klapperne – ingen Skovfoged, men en Sognefoged – opdager *Las* inde under en Enobærbusk og tager ham. *Maas* laae under en anden, som Driverne allerede vare drevne forbi. Da han nu fra sit Udkig seer, at Brodren er fangen, springer han op og derhen, og siger ganske phlegmatisk: „Vi har aldrig hverken røvet eller stjaalet; men skal han endelig i Viborghuset, saa vil jeg gaae med, for jeg er ikke bedre end han og heller ikke bange for at æde Hestekjød.”

Velbekomme!

Sidste Billede

Mine Herrer og Damer! Vi ende, hvor vi begyodte; det er reenmen-oeskeligt. Paa det samme Sted, hvor de Udøbtes Moder udaandede sit sidste Suk, ere hendes Sønnen ogsaa ved at sige Farvel til Heden og alle dens Glæder.

Tiden gaaer: jeg tykkes, det er kun en kort Tæne siden vi saae dem som rødmossede Knøse, og nu ere de hvidhaarede Oidinge: deres Lemmer struttede af Safft- og Kraftfylde; nu ere de slattede, slunkne.

„Er *Maas* ikke allerede død?”

„Nej! men der er ilkun lidt Liv i ham.”

„Hvad er det, *Las* gjør ved ham?”

Han har med den ene Arm om hans Ryg understøttet den krumme Overkrop, og med den anden prøver han af en lille Tomling at væde hans tørre Læber; han kan ikke aabne dem, det kan kun Døden – den er jo heller ikke langt borte – aahl Du medlidende Knokkelmand! tag *Las* med! saa gjør Du en stor Velgjerning imod ham. Vil Du ikke, kommer han af sig selv.

Ak ja! Ved deres Indtrædelse i Verden nøjedes disse to gamle Syndere med een Vugge; de skulle saamænd ogsaa forlade den i een Kiste, puttes i een Grav (derved er og en Besparelse for paagældende Commune).

Dersom dette hersens var en Konge paa Dødsengen, det blev noget ganske Andet. Det kronede Hoved – her dog uden Kroone – paa en Fløjelspuude, Livlægen med sine Ridderordener, allerunderdanigst

De Udøbte

knælende for Allerhøjstamme, rækkende Majestæten – ikke Finkel i en Bliktingest – men Naphta i en Guldskee, en smukt grupperet, pligtskyldigst grædende Halvkreds af Prindser, Prindsesser og Hof-folk, ventende paa det skjæbnesvangre Øjeblik, da der fra Altanen kan udraabes til det sorgbetyngede og glædedrukne Folk: Kong *Laurentius* er død, Kong *Maximilian* leve! – Det vilde klinge ganske anderledes end: Natmanden *Læs* er creperet, Natmanden *Mads* følger efter.

Godnat! og sov vel tilhobe!

Faawal Hammeløw

Det var i den strænge Vinter 1814 (har en nu afdød Ven fortalt mig), at jeg paa Sidstningen af samme befandt mig paa en Gaard i Nærheden af Grenaa og af Havet.

Naar Vejret tillod, var der selskabeligt Samqvem, saa hos Een, saa hos en Anden. Skjøndt vor Syvaarskrig, saadan som den var, nu havde Ende, som *den* var, saa satte Bevidstheden om Fred alligevel nyt Liv i Folk; og under lang Forventning af oplivende Foraar, søgte man i muntert Laug inden Dørre at holde sig skadesløs for den stive Kulde udenfor.

Et saadant Liv fremmer Elskov og Ægteskaber. De sidste ere ikke altid nødvendige Følger af hiin, som ogsaa denne Novelleanekdot kan udvise.

I en, efter Egnens Viis, gjæstfri Præstegaard, var Aftenspise og Dands. Var end Musikken tarvelig, da var Beværtingen ikke; og Stemningen saa munter, at alle de Yngre gjerne havde dandset endog efter en Fiolin med tre Streng.

Da jeg ikke med Benene tog Deel i denne sidste Forlystelse, kunde jeg bekvemmere bruge Øjnene. Disse havde meest at bestille hos tvende smukke og tillige smuktdansende Ungersvende, den ene Officier, den anden Student, saaog hos en Dandserinde, der fremfor Alle udmærkede sig ved Legemets Skjønhed og ved Ynde i alle dens Bevægelser. Den Anden, med hvem jeg efterhaands gjorde nærmere Bekjendskab, skal have en nærmere Beskrivelse.

Candidat – for sine Aarsagers Skyld maa han hedde *Jørgensen* – var en modificeret Stoiker; det meente han selv, og Andre troede det. „Intet at beundre eller forundre sig over, Intet at frygte, hverken at hade eller elske“, see her hans Livsphilosophi! Den holdt Stik hos ham – i Theorien, men ej i Praxis, som snart vil godtgjøre sig. Han havde Grundsætninger, ret gode; men han beholdt dem mesten hos